

Arrest

nr. 259 121 van 5 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat mr. P. J.P. LIPS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker kwam op 27 juli 2015 aan in België en diende een dag later een verzoek om internationale bescherming in. Op 25 juli 2016 nam het Commissariaat-generaal in dit kader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker inriep en de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst niet noopte tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Naar aanleiding van het ingediende beroep door verzoeker weigerde de Raad verzoeker bij arrest met nummer 179 773 op 19 december 2016 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker werd na een verblijf van negen maanden in Frankrijk teruggeleid naar België en hij diende op 28 september 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in waarbij hij verklaarde dat zijn problemen nog steeds actueel waren. Hij voegde toe dat zijn zus K. door zijn neef J. M. verkracht is. Voorts gaf hij aan dat hij enkele malen naar de kerk in Luik geweest is en dat zijn oom in Afghanistan dit te weten gekomen is. Voormeld verzoek werd evenwel onontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal op 27 november 2017 aangezien verzoeker geen elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming in zijn hoofde aanzienlijk groter maakten.

Op 15 mei 2018 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. In dit kader bleef hij vasthouden aan zijn eerder ongeloofwaardig bevonden problemen in Afghanistan en hij verwees opnieuw naar de verkrachting van zijn zus door zijn neef J. M. Verzoeker legde documenten neer om zijn verklaringen over zijn asielrelaas en zijn psychische problemen kracht bij te zetten. Op 19 juli 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal dit derde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk. Op 9 oktober 2019 weigerde ook de Raad, bij arrest met nummer X, verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker diende vervolgens op 6 december 2019 huidig, vierde, verzoek om internationale bescherming in waarbij hij vasthoudt aan zijn verklaringen over zijn problemen zoals hij ze in zijn eerste verzoek uiteenzette. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij echter al midden 1389 (najaar 2010) uit Afghanistan vertrokken is. Hij zou van 2011 tot 2015 samen met zijn kinderen in Turkije hebben verbleven. Verzoeker en zijn vrouw zouden er om internationale bescherming verzocht hebben bij UNHCR. Na hun scheiding in 2013 zouden hun dossiers gesplitst zijn. Verzoekers vrouw en kinderen konden via de UN naar de Verenigde Staten vertrekken, wat ze ook deden. Zelf zou hij geen beslissing inzake zijn Turks verzoek om internationale bescherming ontvangen hebben. Verzoeker verklaart tevens dat hij in Afghanistan zou uitgelachen worden omwille van zijn scheiding. Eveneens verwijst hij naar de onveilige situatie in zijn regio van herkomst.

Ter ondersteuning van zijn vierde verzoek om internationale bescherming legt hij volgende documenten neer: een kopie van een document van UNHCR dat bevestigt dat hij om internationale bescherming verzocht in Turkije, afgegeven op 7 oktober 2011, en een attest van het CAW (Centrum Algemeen Welzijnswerk) waaruit blijkt dat hij aan een depressie lijdt en daarvoor behandeld wordt, afgegeven op 16 juni 2020. Via zijn advocaat maakt verzoeker nog een digitale kopie over van hetzelfde Turks UNHCR –document, alsook een nagenoeg onleesbaar krantenartikel over de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi en kopieën van de verblijfstitels van zijn kinderen in de Verenigde Staten. Verzoekers advocaat stelt in zijn begeleidende e-mail dat zijn kinderen deze verblijfstitels hebben verkregen op basis van hetzelfde verhaal als het verhaal dat verzoeker tijdens zijn eerste verzoek uiteenzette.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel

48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen het opsommen van de neergelegde stukken en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker geeft een uitgebreide theoretische uiteenzetting waarna hij betoogt dat wordt vastgesteld dat er geen bijzondere procedurele noden blijken ondanks de geattesteerde depressie waaraan hij lijdt en die niet wordt betwist. In de bestreden beslissing staat dienaangaande te lezen:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U verklaart wel dat u depressief bent en hiervoor een medicamenteuze behandeling krijgt (vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken), 25 augustus 2020), en legt ter ondersteuning van deze verklaring een attest neer van het CAW neer waaruit blijkt dat u aan een depressie lijdt en daarvoor behandeld wordt. Hoewel het CGVS niet betwist dat u psychische problemen kent, blijkt hieruit niet dat u niet bij machte bent om coherente en consistente verklaringen af te leggen en op volwaardige wijze deel te nemen aan de standaardprocedure, temeer u reeds behandeld wordt voor uw klachten.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker werpt hier door zijn betoog geen ander licht op. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat hij nood had aan specifieke steunmaatregelen.

4.2 Verzoeker neemt vervolgens het standpunt in dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die hij bekwam nadat “de derde asielpcedure definitief was afgesloten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en vaststaat met de datum op de documenten zoals verzoekende partij deze aan het onderhavig verzoekschrift toevoegt” en hij zet uiteen dat zijn problemen nog actueel zijn.

De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing echter op pertinente wijze wordt gesteld: “Uit het administratief dossier blijkt echter dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw eerdere verzoeken. U verklaart simpelweg dat uw problemen in Afghanistan, zoals u ze in het verleden uiteen gezet hebt, nog steeds actueel zijn. Meer nog, hoewel u geen contacten hebt in Afghanistan, verklaart u toch dat uw problemen nog erger geworden zijn (verklaring volgend verzoek 25 augustus 2020, punt 16). Hier kan niet voldoende benadrukt worden dat uw drie vorige verzoeken afgesloten werden met negatieve beslissingen omdat deze problemen niet geloofwaardig waren. Het simpelweg opnieuw verwijzen naar diezelfde ongeloofwaardige problemen, en erover stellen dat ze zelfs erger geworden zijn omdat dat in het Afgaanse bloed zou zitten en dat in de Afgaanse maatschappij zo zou zijn (verklaring volgend verzoek 25 augustus 2020, punt 16), verandert niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan. Uw verklaringen hierover vergroten uw kans op internationale bescherming dus niet.”

De Raad beklemtoont dat met betrekking tot de verklaringen die worden afgelegd en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asiolverhaal dat verzoeker in het kader van een vorig verzoek heeft uiteengezet, de eerdere verzoeken door het Commissariaat-generaal werden afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Ook de Raad besliste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordelingen in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. De Raad wijst erop dat waar verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van dien aard is dat dit afbreuk doet aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat verzoeker verder borduurt op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn asioldossier, noch kan hij derhalve overtuigen door in zijn verzoekschrift te stellen dat zijn problemen actueel zijn.

De Raad benadrukt tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke

elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte elementen en stukken, doch dat deze niet werden aanvaard.

De Raad wijst vooreerst op volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal waaraan verzoeker voorbijgaat, minstens slaagt hij er niet in hieraan afbreuk te doen: "Wat betreft uw bekentenis dat u reeds midden 1389 (najaar 2010) uit Afghanistan bent vertrokken en met uw vrouw en kinderen om internationale bescherming zou hebben gevraagd in Turkije (verklaring volgend verzoek 25 augustus 2020, punt 10 en punt 16), moet in eerste instantie opgemerkt worden dat uw algemene geloofwaardigheid hierdoor nog verder ondermijnd wordt. Immers, nu blijkt dat u in het verleden niet alleen bedrieglijke verklaringen aflegde over de reden van uw vertrek uit Afghanistan, maar ook over het moment van vertrek. Hoe dan ook is deze opmerking geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uwen hoofde aanzienlijk vergroot. U houdt immers vast aan uw verklaringen over uw problemen, die niet geloofwaardig zijn. Het gegeven dat u jaren eerder uit Afghanistan bent vertrokken en bescherming vroeg in Turkije wijzigt daar niets aan." (eigen onderlijning)

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een betoog dat hij, zijn echtgenote en zijn twee minderjarige kinderen vluchtten omwille van gedeelde ervaringen, door de echtscheiding als gezin evenwel gesplitst zijn waardoor zij ook eigen problemen hadden en hij in de onmiddellijke periode daarna geen contact meer had met de ex-echtgenote en de minderjarige kinderen, hij niet op de hoogte is over de exacte motieven die in de positieve asielbeslissing van de ex-echtgenote staan en zij dit niet heeft willen meedelen. De Raad wijst echter op volgende motieven van de bestreden beslissing waaraan verzoeker eveneens voorbijgaat:

"Daarnaast stelt u dat u en uw echtgenote gescheiden zijn in 2013, waardoor jullie Turks verzoek om internationale bescherming gesplitst werd. Later zou uw ex-echtgenote met de kinderen naar de Verenigde Staten zijn vertrokken (verklaring volgend verzoek 25 augustus 2020, punt 16). Ook uit deze elementen kan geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid, te meer omdat u (en uw advocaat) enerzijds verklaren dat uw gezinsleden hun status kregen op basis van uw (beweerde) problemen, om vlak erna te verkondigen dat zij hun eigen problemen hadden. Later moet u toegeven dat u niet weet op welke basis zij hun status kregen (verklaring volgend verzoek 25 augustus 2020, punt 16). Hoe dan ook, elk verzoek om internationale bescherming wordt op individuele basis beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat uw gezinsleden bij UNHCR Turkije een positieve beslissing kregen, houdt dus niet noodzakelijk in dat ook u nood hebt aan internationale bescherming.

Het neerleggen van de kopieën van de verblijfsdocumenten van uw kinderen, verandert niets aan deze vaststelling, temeer gezien uit deze documenten op geen enkele manier kan worden afgeleid op welke basis uw kinderen deze verblijfsvergunning zouden hebben verkregen.

Ook uw bewering dat u in Afghanistan uitgelachen zou worden omwille van uw scheiding (verklaring volgend verzoek 25 augustus 2020, punt 16), is geen element dat de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Iemand uitlachen, hoewel verwerpelijk, is immers onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daad van vervolging of ernstige schade."

Door verzoekers herhalend betoog wordt het voorgaande niet in een ander daglicht gesteld. De Raad benadrukt tevens dat, zoals de commissaris-generaal eveneens aangeeft, bovendien ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van verzoeker, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een

voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Uit het voorgaande blijkt tevens dat op goede gronden wordt vastgesteld dat het neerleggen van de kopieën van de verblijfsdocumenten van zijn kinderen, niets verandert aan deze vaststelling. Door hiernaar opnieuw te verwijzen in het verzoekschrift kan verzoeker dit niet in een ander daglicht stellen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de overige stukken, het krantenartikel, het document van UNHCR en het attest van het CAW, waarnaar verzoeker opnieuw verwijst, doch uit de bestreden beslissing blijkt dat hierover op goede gronden wordt gemotiveerd:

“Nog stelt u dat u, de laatste keer dat u met uw zus sprak, van haar vernomen hebt dat heel uw herkomstregio onder controle staat van de Taliban verklaring volgend verzoek 25 augustus 2020, punt 23). U legt eveneens een onleesbaar krantenartikel neer over de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi. Na raadplegen van het online artikel, stelt het CGVS vast dit geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie. Het betreft dus een illustratie van de algemene veiligheidssituatie in Daykundi. Wat betreft de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, stelt het CGVS dat een subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

(...)

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het document van UNHCR ondersteunt uw verklaring dat u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Turkije, wat niet betwist wordt. Uit dit document blijkt echter niet welke asielmotieven u in Turkije opgegeven heeft. Uit het attest van het CAW blijkt dat u psychische problemen heeft, wat niet betwist wordt door het CGVS. De loutere vaststelling dat u psychologische problemen heeft, is op zich echter geen indicatie voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het attest wordt het verband gelegd tussen uw depressie enerzijds en het verlies van uw familie bij een gewelddadig incident in Afghanistan anderzijds. Hierbij moet opgemerkt worden dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat dit attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien baseert de psycholoog zich wat deze opmerking betreft op uw eigen verklaringen, die niet als objectief en betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Hoe dan ook maakt het attest gewag van een gewelddadig incident, zonder meer bijzonderheden prijs te geven. Naast het feit dat deze opmerking gebaseerd is op uw eigen verklaringen, biedt deze algemene bewoording evenmin steun voor uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw familie om het leven zou zijn gekomen.” (eigen onderlijning)

Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat wel degelijk een afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoeker bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Door het geven van een summiere en veelal selectieve samenvatting van de motieven waarbij verzoeker de vaststellingen op de korrel tracht te nemen, slaagt hij er niet in hieraan afbreuk te doen. De Raad benadrukt dat de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen, noch kan de verwijzing naar het voordeel van de twijfel overtuigen. Verzoeker brengt geen valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

4.3. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon

als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt. Tevens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Daykundi. Verzoeker voert een algemeen betoog met verwijzing naar de bijgebrachte informatie, doch hij brengt geen elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

4.4. Waar verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota heeft ingediend. Zij benadrukt dat uit de bijkomende informatie blijkt dat het gewapend conflict in Afghanistan zeer volatiel is. De verzoekende partij wijst erop dat sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen de taliban grote gebieden veroverd heeft en dat zelfs Kabul onder bedreiging is. Het gewapend conflict maakt de veiligheidssituatie voor burgers naar haar mening zeer precair en zij wijst dienaangaande naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De verzoekende partij besluit dat een terugkeer naar Daykundi of ook naar het alternatief Kabul als intern vestigingsalternatief niet mogelijk is. Zij voegt nog toe dat zij 6 jaar in België is, internationale bescherming in Turkije had en dat haar kinderen een verblijfstitel hebben in de Verenigde Staten.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij internationale bescherming in Turkije had en haar kinderen een verblijfstitel hebben in de Verenigde Staten, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de verzoekende partij in haar verklaringen

aangaf dat zij samen met haar toenmalige vrouw en kinderen in Turkije een aanvraag heeft ingediend via UNCHR om een verblijfsvergunning te krijgen, dat zij gescheiden zijn, dat haar vrouw en kinderen een positieve beslissing kregen en dat zij vertrokken zijn naar de Verenigde Staten (cfr. administratief dossier, verklaring volgend verzoek van 25 augustus 2020, punt 16). In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting hierop doelt, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

“Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een betoog dat hij, zijn echtgenote en zijn twee minderjarige kinderen vluchtten omwille van gedeelde ervaringen, door de echtscheiding als gezin evenwel gesplitst zijn waardoor zij ook eigen problemen hadden en hij in de onmiddellijke periode daarna geen contact meer had met de ex-echtgenote en de minderjarige kinderen, hij niet op de hoogte is over de exacte motieven die in de positieve asielbeslissing van de ex-echtgenote staan en zij dit niet heeft willen meedelen. De Raad wijst echter op volgende motieven van de bestreden beslissing waaraan verzoeker eveneens voorbijgaat:

“Daarnaast stelt u dat u en uw echtgenote gescheiden zijn in 2013, waardoor jullie Turks verzoek om internationale bescherming gesplitst werd. Later zou uw ex-echtgenote met de kinderen naar de Verenigde Staten zijn vertrokken (verklaring volgend verzoek 25 augustus 2020, punt 16). Ook uit deze elementen kan geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid, te meer omdat u (en uw advocaat) enerzijds verklaren dat uw gezinsleden hun status kregen op basis van uw (beweerde) problemen, om vlak erna te verkondigen dat zij hun eigen problemen hadden. Later moet u toegeven dat u niet weet op welke basis zij hun status kregen (verklaring volgend verzoek 25 augustus 2020, punt 16). Hoe dan ook, elk verzoek om internationale bescherming wordt op individuele basis beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat uw gezinsleden bij UNHCR Turkije een positieve beslissing kregen, houdt dus niet noodzakelijk in dat ook u nood hebt aan internationale bescherming.

Het neerleggen van de kopieën van de verblijfsdocumenten van uw kinderen, verandert niets aan deze vaststelling, temeer gezien uit deze documenten op geen enkele manier kan worden afgeleid op welke basis uw kinderen deze verblijfsvergunning zouden hebben verkregen.

Ook uw bewering dat u in Afghanistan uitgelachen zou worden omwille van uw scheiding (verklaring volgend verzoek 25 augustus 2020, punt 16), is geen element dat de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Iemand uitlachen, hoewel verwerpelijk, is immers onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daad van vervolging of ernstige schade.”

Door verzoekers herhalend betoog wordt het voorgaande niet in een ander daglicht gesteld. De Raad benadrukt tevens dat, zoals de commissaris-generaal eveneens aangeeft, bovendien ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van verzoeker, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Uit het voorgaande blijkt tevens dat op goede gronden wordt vastgesteld dat het neerleggen van de kopieën van de verblijfsdocumenten van zijn kinderen, niets verandert aan deze vaststelling. Door hiernaar opnieuw te verwijzen in het verzoekschrift kan verzoeker dit niet in een ander daglicht stellen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de overige stukken, het krantenartikel, het document van UNHCR en het attest van het CAW, waarnaar verzoeker opnieuw verwijst, doch uit de bestreden beslissing blijkt dat hierover op goede gronden wordt gemotiveerd:

“(…)

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het document van UNHCR ondersteunt uw verklaring dat u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Turkije, wat niet betwist wordt. Uit dit document blijkt echter niet welke asielmotieven u in Turkije opgegeven heeft. Uit het attest van het CAW blijkt dat u psychische problemen heeft, wat niet betwist wordt door het CGVS. De loutere vaststelling dat u psychologische problemen heeft, is op zich

echter geen indicatie voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het attest wordt het verband gelegd tussen uw depressie enerzijds en het verlies van uw familie bij een gewelddadig incident in Afghanistan anderzijds. Hierbij moet opgemerkt worden dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat dit attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien baseert de psycholoog zich wat deze opmerking betreft op uw eigen verklaringen, die niet als objectief en betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Hoe dan ook maakt het attest gewag van een gewelddadig incident, zonder meer bijzonderheden prijs te geven. Naast het feit dat deze opmerking gebaseerd is op uw eigen verklaringen, biedt deze algemene bewoording evenmin steun voor uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw familie om het leven zou zijn gekomen.” (eigen onderlijning)

De verzoekende partij brengt haar betoog niet op afdoende wijze in verband met voormelde gronden, laat staan dat zij erin slaagt hier afbreuk aan te doen. De bij haar aanvullende nota gevoegde stukken die zij benoemt als “Aanvullende identiteitsdocumenten en foto’s kinderen”, werpen hier evenmin een ander licht op. Zoals reeds werd vastgesteld omtrent de neergelegde verblijfsdocumenten van de kinderen, kan ook uit deze stukken op geen enkele manier worden afgeleid op welke basis de kinderen een verblijfsvergunning zouden hebben verkregen. Hoe dan ook benadrukt de Raad: “Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van verzoeker, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.” De verzoekende partij slaagt er niet in dit in een ander daglicht te stellen.

4.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen de taliban grote gebieden veroverd heeft, dat zelfs Kabul onder bedreiging is en dat het gewapend conflict de veiligheidssituatie voor burgers zeer precair maakt, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

“Uit het voorgaande blijkt tevens dat op goede gronden wordt vastgesteld dat het neerleggen van de kopieën van de verblijfsdocumenten van zijn kinderen, niets verandert aan deze vaststelling. Door hiernaar opnieuw te verwijzen in het verzoekschrift kan verzoeker dit niet in een ander daglicht stellen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de overige stukken, het krantenartikel, het document van UNHCR en het attest van het CAW, waarnaar verzoeker opnieuw verwijst, doch uit de bestreden beslissing blijkt dat hierover op goede gronden wordt gemotiveerd:

“Nog stelt u dat u, de laatste keer dat u met uw zus sprak, van haar vernomen hebt dat heel uw herkomstregio onder controle staat van de Taliban verklaring volgend verzoek 25 augustus 2020, punt 23). U legt eveneens een onleesbaar krantenartikel neer over de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi. Na raadplegen van het online artikel, stelt het CGVS vast dit geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie. Het betreft dus een illustratie van de algemene veiligheidssituatie in Daykundi. Wat betreft de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, stelt het CGVS dat een subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

(...)

4.3. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat verzoeker geen

informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt. Tevens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Daykundi. Verzoeker voert een algemeen betoog met verwijzing naar de bijgebrachte informatie, doch hij brengt geen elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw een algemeen betoog voert hetgeen niet kan volstaan. Eenzelfde vaststelling dringt zich op zowel betreffende het betoog gevoerd in de aanvullende nota omtrent het volatiel karakter van het gewapend conflict waardoor het naar de mening van de verzoekende partij in de hoofdstad niet veilig is in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden, als betreffende de gevoegde algemene informatie die in de nota wordt benoemd als “*De Tijd 25.06.2021*”. Voormelde algemene betogen, op de terechtzitting en in de aanvullende nota, en het toevoegen van algemene informatie onder de vorm van een algemeen krantenartikel wijzigen niets aan de vaststellingen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking. Deze volstaan immers niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Het zonder enige referentie of concretisering op louter algemene wijze verwijzen naar “*rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens*” waarbij de verzoekende partij stelt dat het gewapend conflict de veiligheidssituatie voor burgers zeer precair maakt, kan dan ook evenmin overtuigen.

De algemene betogen en de gevoegde informatie zijn niet van aard te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie voor burgers in de provincie Daykundi niet langer actueel, laat staan niet langer correct zou zijn. De verzoekende partij haar verwijzing ter terechtzitting naar de terugkeer naar Kabul als intern vestigingsalternatief hetgeen zij onmogelijk acht, is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog toevoegt dat zij reeds 6 jaar in België is, toont zij op geen enkele manier aan dat haar langdurige afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De Raad besluit dat de verzoekende partij bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen valabele elementen bijbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS